

Nh c đ n chuy n H Chí Minh ch t, có l nên nh c đ n bí quy t cai tr c a h H

Kinh t th tr ng đ nh h ng China & USA.

Ngu n: *dongsongxanh blog*

Vi t v n n văn h c Vi t Nam t năm 1954 đ n ngày nay, mà không đ c p đ n văn ch ng truy n kh u c a dân chúng là m t thi u sót, thi u sót l n. T i sao?

Đ n gi n nh đang gi n, ch vì ch đ c ng s n là ch đ toàn tr , đàn áp và vi ph m nhân quy n t p th m t cách thô b o và có h th ng t khi c m quy n l n đ u năm 1945, r i sau đó c m quy n B c Vi t năm 1954, cho đ n khi c m quy n trên toàn cõi Vi t Nam năm 1975.

Nhà c m quy n CSVN qu n lý ch t ch m i sinh ho t xã h i, qu n lý h t m i th , t A đ n Z, k c nh ng ý nghĩ còn n m trong đ u c a ng i ta, ch ch a c n th hi n thành hành đ ng. Có câu chuy n k r ng sau năm 1954, hai viên công an c ng s n A và B đang đi tu n tra trên đ ng ph Hà N i. Hai tên n y th y m t nhóm dân chúng đói kh t vùng nông thôn đang có c i cách ru ng đ t, tìm v thành ph ăn xin. Tên A h i tên B: “Dân chúng đi ăn xin nh th ,

đang chỉ nghĩ gì?”. Tên B lo ngại, sợ tên A theo dõi thì tôi đang có a mình, liền có tôi có u tãi và trả lời: “Tôi nghĩ cái đi u mà đang chỉ đang nghĩ.” Ai cũng tôi đang câu trả lời như thế là hết sức khôn khéo, không gọi tên A quay qua tên B, mà còn sợ 8, và gay gắt nói: “Thì tôi phải biết đang chỉ để báo cáo có quan, đang chỉ trả ra thì u kiên định như p trình giai cấp.”

Thế đây, chỉ để có đang sợ n kiếm soát ngay cái đi u ng tôi ta suy nghĩ trong đi u và không dám nói ra thành lời, thì để ai mà dám đăng báo, in thành sách vở, và chỉ còn cách kín đáo truy n khu u với nhau mà thôi, cho để tôi c. Thêm nữa, ngay khi với a với Hà Nội ngày 15-10-1954, Hồ Chí Minh đưa ra một số quy định nghiêm cấm báo chí trong tháng 10-1954, để để là: “Không được chấp hành chính phủ và chỉ để; không được xúi giục nhân dân và b để làm loạn; không được nói x u các n có b n; không được tiết lộ các bí mật quân sự; không được đăng bài vở có phạm ng h i để n thu n phong mà tôi c.” (Hoàng Văn Chí, Trăm hoa đua nở trên đất Bắc, tr. 31.)

Một lãnh tụ có đang sợ n khác, ủy viên Bộ chính trị đang Lao Động (LĐ), Chủ tịch Ủy ban Thường vụ Quốc hội Trung ương Chính Đảng Xuân Khu, đã quy định công việc cho văn nghệ sĩ để để có đang sợ n như sau: “Văn nghệ sĩ phải thừa nhận rằng văn nghệ phải có chính trị, phải có để đang là chính sách của để. Văn nghệ sĩ phải trung thành với lý tưởng có đang sợ n và để u tranh không một m i cho chủ nghĩa xã hội. Văn nghệ sĩ phải hoạt động văn nghệ và hoạt động xã hội của mình cần luôn luôn phục vụ để để tăng cường sự lãnh đạo của để, có lòng tin có a quần chúng để với để, báo với sự trong sáng có a chủ nghĩa Mác-Lênin...” (Tuyên bố của Trăm hoa nở trên quê hương, tr. 24.)

Có lẽ quý để c gì để u biết rằng Trung ương Chính Đảng Xuân Khu đã để là không thể huy động có cách ru ng để để máu trong hai năm 1955-1956 thì Bộ Văn hóa, giáo dục và thể thao có 172,000 người. (Con số do chính có đang sợ n đưa ra.) Đảng Xuân Khu là người đã lập thành tích biết h , khó có người Văn Nam bình thường nào làm nổi, để c dân chúng ghi lại trong một câu chuyện truyền khẩu: “Đu tôi phải m u, tôn thờ Mác-Lê, như c ủy để chế thành h Đảng. / Hăm h i sĩ nông, để điện văn hóa, thì kia sách chép để tên Khu.”

Lúc đó, có người h i Đảng Xuân Khu rằng, như vậy là “cách mạng đã có m tự do ngôn luận?” Trung ương Chính đảng sợ t trả lời: “Anh nói sao? Các anh để c tha h tự do chỉ để quốc đó thôi.” (Nguyễn Văn Trăn, Văn cho M và Quốc Hội, tr. 275.) Chuyện như đùa.

Từ đó, có ma nào dám viết gì ngoài chủ thể, chính sách của để, để n n i có người để ng thì đã phát biểu: “Hai năm hòa bình, chúng ta thấy nhiều nhà văn (trên kia) có tài, (ngày nay) bắt buộc phải vào để a với, báo ng như ng sợ i là có t m để c. Tác phẩm của họ (ngày

nay) ch^o là ch^o th^o, k^o ho^och, công văn, thông cáo...” (Hoàng Văn Chí trích d^on, tt. 11-12.) M^ot trong nh^ong văn sĩ n^oi ti^ong lúc đó là Nguy^on Tuân, đã chua chát tuyên b^o: “Tao còn s^ong đ^on bây giờ là còn bi^ot s^o!” (Tuy^on t^op Trăm hoa v^on n^o trên quê h^ong, tr.20.)

Vì s^o, không ai dám vi^ot b^ot c^o đ^oi u g^oi ng^oc l^oi v^oi đ^ong LĐ, nên ng^oi ta quay qua truy^on mi^ong v^oi nhau nh^ong đ^o tài c^om k^o, gi^oi i t^oa n^oi lòng. Có k^o nào đó đã nói: “^o đâu có áp b^oc, ^o đó có đ^ou tranh.” Đ^oi u n^oy là chân lý, nh^ong đó là chân lý chính tr^o. Còn chân lý văn ch^ong là: ^o đâu có áp b^oc, ^o đó có chuy^on ti^ou lâm. ^o đâu áp b^oc càng m^onh, ^o đó chuy^on ti^ou lâm càng nhi^ou. Vì v^oy, chuy^on ti^ou lâm Vi^ot Nam đ^oi ch^o đ^o xã h^oi ch^o nghĩa nhi^ou vô s^o k^o, b^oi vì ti^ou lâm giúp gi^oi i t^oa nh^ong ^on ^oc ch^ong ch^ot trong tâm th^oc c^oa dân chúng tr^oc nh^ong b^ot công xã h^oi, nh^ong đàn áp bóc l^ot c^oa ch^o đ^o c^ong s^on, đ^ong th^oi ti^ou lâm là vũ khí duy nh^ot c^oa k^o y^ou đ^oi kháng v^oi c^ong quy^on, đ^oc tài, đ^oc đ^ong, toàn tr^o hi^on nay ^o Vi^ot Nam.

Nh^o th^o, kho tàng văn ch^ong truy^on kh^ou đ^oi ch^o đ^o xã h^oi ch^o nghĩa Vi^ot Nam đ^oi c^om r^ong, đón nh^on nh^ong chuy^on ti^ou lâm r^ot phong phú, qua hai hình th^oc v^on nh^o vè, câu đ^oi, ca dao, th^o; và văn xuôi k^o chuy^on, thu^ot l^oi nh^ong chuy^on hài h^oc, châm bi^om ch^o đ^o xã h^oi ch^o nghĩa và đ^ong LĐ.

Đ^o tài chính c^oa n^on văn ch^ong truy^on kh^ou đ^oi ch^o đ^o xã h^oi ch^o nghĩa là chính tr^o đ^oi kháng, vì đ^o tài n^oy hoàn toàn b^o c^om đoán, không đ^oi c^o th^oo lu^on đ^o c^oi ti^on, nên ng^oi dân m^oi ph^o bi^on qua chuy^on ti^ou lâm đ^o châm bi^om, lên án. Tuy ch^o xoay quanh chuy^on chính tr^o, nh^ong nh^ong câu chuy^on l^ou truy^on trong dân gian th^ot muôn hình v^on tr^ong, nh^o nh^ong chùm pháo bông r^o n^o trên b^ou tr^oi B^oc Vi^ot tr^oc 1975 và trên toàn c^oi Vi^ot Nam sau năm 1975.

Th^ot khó mà ghi l^oi m^ot cách có h^o th^ong toàn b^o n^on văn ch^ong truy^on kh^ou Vi^ot Nam t^o 1954 tr^o đi, nh^ot là ng^oi vi^ot không chuyên môn v^o ngành văn ch^ong. Nh^ong bài văn v^on đ^o thu^oc, đ^o nh^o và đã có nhi^ou ng^oi vi^ot. Bài n^oy ch^o xin ghi l^oi vài câu chuy^on nghe bi^ot đ^oc trong th^oi gian hai m^oi năm s^ong đ^oi ch^o đ^o c^ong s^on, theo các đ^o tài th^oi cu^oc.

Đ^ou tiên h^ot là ph^oi nói đ^on đ^ong C^ong s^on Đông D^ong (CSĐĐ), r^oi đ^ong Lao Đ^ong (LĐ) là đ^ong cai tr^o ch^o đ^o Vi^ot Nam Dân Ch^o C^ong Hòa (VNDCCH). Khi nói đ^on đ^ong CSĐĐ hay đ^ong LĐ là ph^oi nói đ^on viên bí th^o, là ng^oi lãnh đ^oo các đ^ong b^o đ^ong LĐ.

Chuyện kể về người nông dân có câu “bí th” như sau: Vào thời nhà Nguyễn, có một số bô Viêt Nam sang thăm Trung Hoa. Vua Nguyễn gọi tên vua Thanh 50 con khỉ trong. Đi giữa đường, một con khỉ bắt đầu. Số bô không biết làm sao, đành tìm một con chó nhai cùng màu trong, bắt vào cho đến 50 con nhai trong thoi mà vua Nguyễn đã báo cho vua nhà Thanh. Khi trình diện đàn khỉ trước triều đình Tàu, vua Thanh rất thích thú, nhai ngửi thoi y có một con khác với 49 con kia. Con này không chịu ăn chuối, là món khỉ thích nhất, do vua Thanh ban cho. Vua Thanh liền tò mò hỏi số thoi Viêt. Số thoi Viêt xác nhận đây là con khỉ đặc biệt, cách ăn uống của nó cũng khác với các con kia. Nó không thích ăn trái cây như mấy con kia mà chỉ chuyên ăn chuối, kể cả chuối do người thoi ra. Vua Thanh hỏi: “Con đó là thoi gì trong đàn mà lòng vậy, ăn chuối như ngửi thoi bô nhai?” Số thoi không biết nói sao, đành thưa rằng: “Con viêt chuyên ăn chuối đó là bí thoi đoàn. Chỉ có bí thoi mới ăn chuối mà thôi.” Thế đó, phát sinh chuyện bí thoi đoàn, bí thoi đường.

Ai cũng biết bí thoi là chuyện vui đường đời trong tay ban đường bô, còn gọi là đường tay các cấp của đường CS. Đường tay là tài của một câu chuyện khác. Người ta kể rằng trong một phi vụ hèn hèn, một chiếc phi thuyền lạc vào một hành tinh lạ. Phi hành đoàn gồm một người Mỹ, một người Nga và một ... Viêt cộng (VC). Ban lãnh đạo của hành tinh lạ nói rằng họ sẽ giúp cho phi hành đoàn trở về trái đất nếu người người nói cho họ biết một chuyện đặc sắc của các cấp của phi hành đoàn. Người Mỹ khoe rằng cấp của họ có hàng tỉ liên lạc của rất nhiều. Người Mỹ có thể bôn qua bên ngoài của Tàu đường. Người Nga khoe rằng người của ông ta có xe tăng mạnh nhất thế giới. Xe tăng Nga đã chinh phục hai hũu hiũu các cuộc tấn công của Đức Quốc Xã, và nhất là đã giúp Bác Viêt tấn công Nam Viêt trong cuộc chiến vĩ đại qua.

Ban lãnh đạo hành tinh khen hai nhà phi hành Mỹ Nga đều nói chuyện hay, sẵn sàng cho về trái đất, nhưng phải đổi tên VC. Bí quá, không biết nói chuyện gì, tên VC khoe rằng cái cấp của y, đi đâu đặc biệt nhất là có “đường tay”. Nghe đến hai chữ “đường tay”, ban lãnh đạo hành tinh lạ cũng biết là cái gì ngớ ngẩn, bèn hỏi quá hỏi lại để thoi luận. Sau một tuần làm việc, quá hỏi cũng chẳng biết là cái gì, nên mới tên VC thoi hỏi. Tên VC trở lại liền: “Đường tay là cái đó đó, cái mà cấp thoi luận hoài chẳng ra cái thoi thoi gì cả, cuối cùng lãnh đạo quyết định mới viêt, khẽ re.”

Nói đến lãnh đạo đường LĐ, lại có một chuyện mà không thể quên được: Trong một chuyện chuyên cấp, chủ nhân nhà lãnh đạo VNDCCH đi công tác. Viên chủ tịch huyện Hóc móm trong túi ra một tờ giấy 100 đồng, bèn nói với bô Chính trị: “Bây giờ Bác quảng thị giấy này xuống đất, sẽ có một người hạnh phúc như ông móm thị giấy này.” Viên bí thư thoi nhai hỏi Lê can: “Bác nên đổi tờ trăm thành hai tờ 50, sẽ có hai người hạnh phúc, thoi hơn.” Viên chủ tịch quá hỏi nói: “Khoan đã, theo tôi thì đổi thành 5 tờ 20, sẽ có nhai 5 người hạnh phúc.” Phàm thoi thoi ngửi làng tiệp lại: “Tôi làm thoi thoi ngửi lâu năm, chuyên quĩn lý chuyện kinh tế tài chánh, tôi đem số tiền này, để nghỉ đổi 10 tờ 10 đồng, thì sẽ có 10 người sung sướng, có phải hèn không?” Viên phi công người nghe bô thoi lãnh đạo đường LĐ bàn tán sôi nổi, mới nghĩ trong đầu: “Nếu tôi

làm đ c, tôi quảng c b n ng i xu ng đ t, ch c ch n toàn dân h nh phúc.”

Nh ng câu văn v n v các nhà lãnh đ o trên cũng khá ph bi n. H Chí Minh đ râu dài. Dân chúng VNDCCH mua v i cung c p h ng năm không đ may áo qu n, nên than r ng: “M i năm vài th c v i thô, / Làm sao che đ c bác H h i ai?” Vài th c v i thô dùng may áo thì không đ may qu n, nên đàn ông đàn bà đ u đành ph i loài râu bác H . Ng òi ta còn k r ng, có m t ng òi đàn ông kh a thân làm m u tr ng h i h a. Ông n y r t hăm m Kút-X p và Ken-n -đi, nên v hai bên b p v hình hai lãnh t n y. Nhìn ng i m u đ v , có m t h c sinh đã ng kh u hai câu th : “Kút-x p v i Ken-n -đi / g i a l i chính là H Chí Minh.”

Khi H Chí Minh ch t (2-9-1869), Tôn Đ c Th ng lên thay làm ch t ch VNDCCH. Nguy n L ng B ng đ c đ ng LĐ ch đ nh làm phó ch t ch n c. Dân chúng có câu đ i t ng hai ng i n y r ng: “Bác L ng B ng, m y th ng l ng b ng l ng bác. / Ông Đ c Th ng, nhi u đ a đ c th ng đ c ông.”

Nh c đ n chuy n H Chí Minh ch t, có l nên nh c đ n bí quy t cai tr c a h H . Khi bi t mình s p s a đ g p Các-Mác v i Lê-nin, H Chí Minh g i các h c trò thân tín đ n đ tr n tr i. H H đ n dò các đ t r ng khi l p tòa án nhân dân đ xét x , nh ph i xét x tr c h t là m y th ng nhà giáo. Lê Du n h i l i t i sao không đ i t m y tên chính tr ph n đ ng mà l i đ i t m y th ng nhà giáo tr c, H Chí Minh thì thào: “ M y th ng nhà giáo n y l m chuy n, vì chúng bày v , đ y cho dân khôn và hi u bi t, thì làm sao dân theo c ng s n chúng ta.”

Viên bí th th nh t Lê Du n có câu chuy n mà có th nhi u ng i đã nghe bi t: Vào m t bu i sáng đ p tr i, lính b o v dinh bí th vào báo cho đ ng chí bí th th nh t Lê Du n bi t có ng i b n h c xin vào thăm. Lê Du n suy nghĩ m t chút, li n ra l nh b t ngay ng i đó. Bà Lê Du n th y v y, li n can ch ng: “B n h c c a ông đ n thăm, ông không ti p thì cho ng i ta đi, chuy n gì mà b t ng i ta t i nghi p?” Lê Du n li n r y v : “Bà nói l ch a? Tui có đi h c khi mô mà có b n h c? Đó là tình báo đ ch ki m cách ám h i mình đó.”

Ph m Văn Đ ng cũng có chuy n vui: M t hôm, Ph m th t ng đi ngang qua Nhà Th Đ c Bà Sài Gòn, th y m t ng i qu tr c t ng Đ c M , l m r m c u nguy n. Ph m th t ng tò mò đ n nghe th ông n y c u nguy n đ i u gì. Thì ra ông n y gia c nh khó khăn, c u xin Đ c Bà cho trúng s , 100 đ ng thôi, đ đ tr ti n h c cho con trong tháng n y. Ph m th t ng nghĩ b ng, chuy n n y đ quá, ta làm cũng đ c. Th là y móc túi ra, l y ti n cho k nghèo. Nh ng Ph m th t ng ch còn 70 đ ng, nên cho c 70 đ ng. Sau khi đ o ph , Ph m Văn Đ ng, tr ngang qua nhà th , th y ng i đó v n còn c u nguy n tr c t ng Đ c Bà. Y li n đ n g n đ

nghe ngái đó cåu khån điåu gì. Ngái đó lâm râm khån vái rång: “Táu xin Đác Bà, con cåm ná Đác Bà đã ban phác cho con, nhång lån sau, nåu Đác Bà ban phác, thì xin cho thång con, chå đång cho qua trung gian đång. Qua trung gian đång, chúng låy cåa con håt 30%.”

Nhång nhà lãnh đåo cång sån muån “tiån nhanh tiån månh lên chå nghĩa xã håi”, là vì måt hôm, nghe tin có måt ông thåy bói tài tình, nåi danh biåt rõ quá khåvålai, bí thåthånhåt Lê Duån liån thåthåi vån, đi xem bói. Đån nåi låi gåp cångåi Må, ngåi Nga. Ông thåy bói mù cåm tay ngåi Må, phán rång: “Nåc ông muån tiån lên toàn thånh có thåphåi måt 200 năm nåa.” Khi cåm tay ngåi Nga, lão thåy bói nói: “å, nåc ông có låphåi lâu hån, cån tåi 400 năm” Cuåi cùng, cåm tay Lê Duån, ông thåy bói låt đi låt låi, råi nói nhånhàng: “Nåc ông chåcån 20 cây sånåa là toàn thånh.”

Nghe thå, Lê Duån khoái quá, vênh måt lên nói våi hai đåi đån Nga Må: “Thåy chåa, måy ông chå chúng tôi, nay thåy đåy chåcån 20 cây så là nåc chúng tôi toàn thånh.” Viên đåi đån Nga kinh ngåc, không hiåu làm sao mà nåc Viåt cång sån tiån nhanh nhåvåy, nhång viên đåi đån Må, våi óc phân tách cåhåu, tåm tåm cåi, nói våi Lê Duån rång: “Ngài nên suy nghĩ kålåi, theo kåhoåch 5 năm, nåc ngài khoe rång đã tiån lên måt båc. Năm năm tiån måt båc, thì 10 năm måi tiån 2 båc. Hai båc là måt mét. Phåi 10 năm, mà đi đåc 1 mét. Måt cây så là 1,000 mét, våchỉ 10,000 năm nåc ngài måi đi đåc 1 cây så. Våy muån đi 20 cây så, nåc ngài phåi tån 200,000 năm lån, thåa ngài.”

Cũng chuyån thåy bói, måt hôm Lê Duån vi hành, vào måt quán cóc å Hà Nåi, có måt lão thåy bói đang ngåi uång trà. Giå đång thång dân, Lê Duån xin måt quå. Quåbåc ra chång thåy viåt câu nào, chåcó hình måt con ngåa phi. Ông thåy giåi rång: “Quånåy không có chå, nhång trong sách viåt rång đây là quå “mã quy”, tåc là ngåa vå, thiên cåbåt khålåu.” Thåy bói chånói có thå, råi làm thånh. Lê Duån våhåp båChính trå, tìm hiåu đån tích hai chå “mã quy” là gì, mà không ai giåi đåc. Bång måt hôm viên tài xåcåa Lê Duån nghe chuyån nåy, đã buåt miång nói ngay “mã quy” là “Måqua” chåcó gì đâu. Phåi råi, chåcó Måqua thì måi khá đåc. Thå là tå đó, chåy đôn chåy đå xin Måbåcåm vån. Quånhiên sau khi Lê Duån chåt, Måbåcåm vån năm 1995, đång đå-la tràn vào Viåt Nam, thì nåc Viåt måi khá lên đåc.

Khoe khoang, tuyên truyån là nghåcåa chàng. Nghe bên Liên Xô có chåmåt cái máy “kinh tå” råt tinh vi. Båtåt cåđåkiån vào máy nåy, máy såchåy ra nhång giåi pháp cånguy kinh tå đåt nåc. Viåt Nam DCCå cũng båt chåc, chåmåt cái máy theo mô hình Liên Xô. Làm đúng theo tång båphån cåa máy Liên Xô, không sai måt ly nào cå, nhång máy vån không chåy. Thålui thåtåi nhiåu lån, máy vån đång ngåc, không nhåc nhåch. Cuåi cùng, nhà nåc VNDCCå đành phåi måi chuyên viên Liên Xô qua kiåm soát. Måi nhìn vào máy, thå cho máy chåy måt lån, chuyên viên Liên Xô kåt luån ngay: “Máy cåa các đång chí không chåy là phåi, vì các đång chí

cho 95% công suất vào cái còi, còn 5% công suất vào bộ máy, thì làm sao máy ch y đ c.”

Công c i h i nh t c a C ng s n Vi t Nam t năm 1954 là b t ng i ta b tù không th i h n t i các vùng r ng thiêng n c đ c, g i là “h c t p c i t o”. T i m t h p tác xã nông nghi p, b ng nhiên có m t con trâu không ch u đi cày, ăn no r i n m, ho c rong ch i trong các ao h . Các nông dân dùng roi v t đánh đ p, nh ng ch ng th m gì v i trâu, trâu v n c ng quy t b o th ý k i n, nghĩa là n m ch i x i n c, không ch u làm vi c. Viên bí th huy n nghe báo cáo chuy n trâu, l y làm l i n đi th c t đ tìm hi u tình hình. Đ n g p trâu, viên bí th huy n ch nói nh nhàng: “Trâu i, nghe ta b o này, trâu mà không ch u đi cày thì ta g i trâu đi h c t p ...” M i nghe chuy n đi h c t p, trâu l i n đ ng d y, ch y ra đ ng kéo cày ngay.

Nh trên đã vi t, chuy n ti u lâm xã h i ch nghĩa quá phong phú, không làm sao k h t, mà không l c kéo dài mãi nh k o kéo, nên ở đây, đ t m th i k t thúc bài vi t ng n n y, xin m i đ c gi th ng th c câu chuy n sau đây:

Nhân m t đ i h i o thu t th gi i, Vi t Nam c ng s n g i m t đoàn đ i di n đ n tham d . Tr c khi trình di n, m t ký gi Tây ph ng ph ng v n viên tr ng đoàn Vi t Nam. Câu h i đ t ra xoay quanh kh năng đi u khi n c a hu n luy n viên tr ng đoàn Vi t Nam. Ông tr ng đoàn khoe khoang v i phóng viên ph ng v n r ng: “Tôi y à, c các lo i súc v t đoàn nào tôi đi u khi n cũng đ c, không c n ph i là c a đoàn tôi, t kh , ng a, c p, voi gì tôi cũng bi t cách đi u khi n, d dàng l m đ ng chí i!...”

Lúc đó, trên sân kh u m t hu n luy n viên n c khác đang đi u khi n m t con kh . Viên hu n luy n viên n y nói nh v i con kh , con kh m m c i chào khán gi . Hu n luy n viên nói thêm đi u gì n a, thì con kh khóc thút thít. Viên hu n luy n nói thêm câu th ba, con kh đ ng lên chào khán gi , r i th ng th nh đi vào. Khán gi v tay tán th ng.

Ng i ký gi Tây ph ng nghe hu n luy n viên tr ng c a đoàn Vi t Nam khoe r ng có th đi u khi n b t c lo i v t nào c a b t c đoàn xi c nào, l i n lên khán đài k i i cu c ph ng v n hu n luy n viên tr ng Vi t Nam và m i ông lên đi u khi n con kh c a đoàn tr c. Sau khi chào h i khán gi , ng i ta đ n con kh ra khán đài. Hu n luy n viên Vi t c ng nói nh v i con kh m t câu. Nghe xong, con kh c i i n ti ng, c i hô h vang c h i tr ng, làm cho toàn th khán gi cũng c i theo. Hu n luy n viên VC thì th m câu th hai. Con kh đ m ra khóc n c n , khóc nh m a, khi n cho khán gi ph i m i lòng, sa n c m t. Khi HLV Vi t c ng nói câu th ba, con kh đang khóc, v t đ ng d y, chào khán gi , r i v i v ã nh y v t vào h u tr ng. Toàn th khán gi xem xi c trong h i tr ng đ ng thanh đ ng lên v tay khen ng i HLV

Viết chuyện và màn trình diễn của qua thật quá hay.

Tôi là, khi gặp riêng với nhau tôi khách sạn, đồng chí trưởng đoàn Trung tâm hội đồng chí HLV Viết chuyện: “Sao đồng chí tài vậy, đồng chí đi du lịch khi con khỉ của đoàn khác quá tài tình, xin đồng chí cho anh em bí quyết để anh em học tập được không?” Viên HLV Viết chuyện như như trả lời: “Có gì đâu đồng chí ơi! Khi bắt đầu trình diễn, tôi nói như với con khỉ: “Ê, mày có biết không, tao là HLV Viết chuyện Nam, tao đi du lịch “phố tình n sĩ” của đây. Nghe nói phố tình n sĩ Viết chuyện Nam, con khỉ của tôi quá giỏi.”

“Thế thì đồng chí nói sao mà nó khóc dở vậy?” “Tôi cũng không hiểu sao nó khóc quá xá. Tôi chỉ nói với nó rằng tuy đi du lịch phố tình n sĩ, nhưng tao mới tháng tính ra đô la Mỹ không tới 50 đô. Không đủ nuôi gia đình mày ơi! Chỉ ăn rau muối ngộp đi qua ngày. Nghe đến đó nó khóc nức nở, tôi nghĩ phải nó, nó thật đáng tội quá. Tôi nghĩ phải.”

“Cùng đi cùng, vì sao nó bắt chuyện vậy?” “Thưa đồng chí, tôi cũng làm vậy, vì tôi thấy nó với Viết chuyện Nam với tôi. Nó nghe vậy, nó liền bắt chuyện mà đồng chí ơi! Thật thật.”

Viết chuyện Nam ngày nay, cái chợ đèn cũng mua ra đi; con khỉ phòng trò cũng bắt chuyện, huống gì là người hiểu biết. Thế mà gần đây, có vài tên người ngoi, cũng có đồng tình n sĩ, bác sĩ, kẻ sĩ như ai, tôi Vaccin và Hà Nội hội họp, uống công cha mẹ cho ăn học, tung hô một chế độ phồn dân hội nức. Nhóm chủ nhân Ba Đình để biết các tên của hội này với Viết chuyện Nam chế độ kiêu mỷ hãnh danh phù phiếm, bắt chuyện liêm sĩ, bắt tri quốc nhấc, nên chúng không đi gì mà không đi đồng ... tiếp tục phồn dân hội nức.